

Justis- og politidepartementet
Statsråd: Knut Storberget

KONGELIG RESOLUSJON

Ref. nr: 68
Saksnr: 200410854
Dato: 16.12.2005

OMORGANISERINGEN AV DEN SIVILE RETTSPLEIEN PÅ GRUNNPLANET - FORSKRIFT OM FORLIKSRÅDENE OG ENDRINGER I FORSKRIFTSVERKET FOR ØVRIG

1. Innledning

Ved lov 25. juni 2004 nr. 53 om endringer i rettergangslovgivningen m.m. (organiseringen av den sivile rettspleie på grunnplanet) ble det fastsatt at ansvaret for den sivile rettspleien på grunnplanet skal samles i politi- og lensmannsetaten i hele landet. Ved kongelig resolusjon 19. august 2005 ble det fastsatt at loven ("SRGP-loven") trer i kraft 1. januar 2006.

For forliksrådene skal sekretariatsfunksjonen ivaretas av det lokale lensmanns- eller namsfogdkontor eller av en politistasjon med sivile rettspleieoppgaver. Staten overtar det økonomiske og administrative ansvaret for forliksrådene fra kommunene og overtar samtidig gebyrinntektene. Det skjer ingen endring i forliksrådets status som domstol, og det skal fortsatt være ett forliksråd i hver kommune hvor medlemmene oppnevnes av kommunestyret. De nye lovbestemmelsene om forliksrådet forutsetter at det gis bestemmelser om forholdet mellom forliksrådet som kollegial domstol og sekretariatet, om forliksrådets godtgjørelse og om kommunale utvalg av møtefullmektiger, jf. punkt 2 nedenfor om forskrift om forliksrådene.

I forbindelse med omorganiseringen av den sivile rettspleien på grunnplanet åpnes det for direkte tvangsinndrivelse av uimotsagte krav. Det krever enkelte justeringer i inkassoforskriften og forskriften om sakskostnader i forliksrådet, jf. punkt 3.1 og 3.4.

Forslag til ny forskrift om forliksrådene og endringer i inkassoforskriften og forskriften om sakskostnader i forliksrådet ble sendt på høring 22. juni

2005. Departementet mottok i overkant av 100 høringsuttalelser, de fleste fra kommuner og forliksråd.

Den nye organiseringen av den sivile rettspleien på grunnplanet krever dessuten en del rene konsekvensjusteringer i forskriftsverket for øvrig, jf. punkt 3.

2. Forskrift om forliksrådene

2.1 Forholdet mellom forliksråd og sekretariat

Vanligvis vil leder for en domstol også ha det administrative ansvar for sekretariatsfunksjonen ved embetet. For forliksrådet vil sekretariatet ligge til et organ utenfor domstolen. Denne organisatoriske deling av arbeidsoppgavene nødvendiggjør en presisering i forskrifts form av at forliksrådets leder har et lederansvar i forhold til de sekretariatsoppgaver politiet utfører på vegne av forliksrådet, jf. domstolloven § 27 sjette ledd slik bestemmelsen er endret ved SRGP-loven. En slik presisering skal også legge til rette for politiets planlegging av virksomheten og disponering av ressurser til sekretariatsfunksjonen.

Forliksrådets overordningsforhold til politiet innenfor det saklig begrensede område som naturlig ligger til sekretariatsfunksjonen, følger av § 1 i forslaget.

Den Norske Advokatforening mener forslaget er egnet til å sikre en mer ensartet organisering av forliksrådene, noe som gir grunnlag for økt tilgjengelighet og kvalitet på det tilbud forliksrådet skal representere. Dette støttes av *flere kommunale høringsinstanser*. Flere forliksråd har understreket at sekretariatsfunksjonen for forliksrådet ikke må bli nedprioritert i politiet. *Den norske dommerforening* er skeptisk til den koblingen mellom politi og domstol som den nye organiseringen av den sivile rettspleien på grunnplanet innebærer.

”Politimodellen” er vedtatt av Stortinget, og departementet mener at forslaget til utforming av § 1 i tilstrekkelig grad ivaretar hensynet til domstolens uavhengighet. Departementet vil også ved oppfølgingen av reformen ha full oppmerksomhet på praktiseringen av dette prinsippet.

2.2 Godtgjørelse til forliksrådets medlemmer

Det er i dag store variasjoner fra kommune til kommune mht. avlønning av dommere i forliksrådene. Departementet foreslo en stykkpris tilsvarende den offentlige salærsats for advokater pr sak som forliksrådet får til behandling til fordeling mellom de tre medlemmene. Fra 1. januar 2006 er salærsatsen 805 kroner. Satsen reguleres i takt med den alminnelige pris-

og lønnsutvikling. For de største forliksrådene tar departementet sikte på å etablere en form for fastlønnsavtale.

Samarbeidsutvalget for forliksråd og namsmenn (SFN) fremhever som positivt at godtgjørelsen nå gjøres ensartet for hele landet. Imidlertid er foreningen kritisk til at det etter forslaget ikke skal dekkes tapt arbeidsfortjeneste i tillegg til godtgjørelse pr sak. Det hevdes at dette vil kunne føre til problemer med rekruttering til verv som dommer i forliksrådet, eventuelt at man ikke klarer å rekruttere samfunnsengasjerte borgere fra den yrkesaktive del av befolkningen. Foreningens synspunkt støttes av *flere forliksråd og kommuner og Politidirektoratet. Norges lensmanns- og politilederlag* har ingen merknader til det foreslåtte stykkprissystem, men tar til orde for en fast minstegodtgjørelse til medlemmene i de små forliksrådene.

Som en følge av adgangen til direkte inndrivelse av uimotsagte krav fra 1. januar 2006, har departementet lagt til grunn at antall saker som skal behandles av forliksrådene vil bli vesentlig redusert. Departementet mener det er en naturlig konsekvens av endrede arbeidsforhold at også godtgjørelsen endres, selv om dette skjer midt i den 4-års periode forliksrådsmedlemmene er valgt for. Departementets forslag knytter godtgjørelsen til antall saker som behandles, og vil dermed ikke være basert på et bestemt anslag om fremtidig sakstilfang til forliksrådene.

Forliksrådenes portefølje vil være en blanding av saker som realitetsbehandles og krever ressurser av medlemmene, og saker som avsluttes nærmest som en kontorforretning. Ut fra en gjennomsnittsbetraktning mener departementet at den foreslåtte godtgjørelsen vil være akseptabel i forhold til nedlagt arbeid, samtidig som et stykkprissystem initierer effektivitet og restansenedarbeiding ved det enkelte forliksråd. Et forliksråd som behandler 6 saker pr dag vil få en samlet godtgjørelse til fordeling på kr 4 830. Til sammenligning nevnes at godtgjørelse til meklere i konflikt-rådene er kr 130 pr time for faktisk utført mekling. Saker som av ulike grunner trekkes eller bortfaller før forliksrådet har hatt noen befatning med saken, utløser ikke godtgjørelse etter § 2.

Etter høringen ser imidlertid departementet at en stykkprisordning kan slå urimelig ut i noen tilfeller. I første rekke gjelder det for de minste forliksrådene. Forliksråd som behandler 15 saker i året vil etter forslaget få en årlig godtgjørelse til fordeling på kr 12 075. Det er ca 45 forliksråd i denne kategorien. For å bedre arbeidsforholdene og rekrutteringsgrunnlaget til de aller minste forliksrådene foreslår departementet at hvert forliksråd, uansett sakstilfang, skal ha en årlig minimumsgodtgjørelse til

fordeling på kr 20 000. Det utbetales dermed ikke stykkpris før det behandles så mange saker at dette beløpet overskrides (24 saker).

Departementet holder fast ved at tapt arbeidsfortjeneste som utgangspunkt faller utenfor et system med stykkprishonorering, og viser til at stykkprisen representerer et rimelig honorar sett hen til forliksrådsmedlemmenes arbeidsbelastning, at ordningen ivaretar hensynet til en rask og effektiv behandling av sakene, og at den er enkel å praktisere for sekretariatene. Dessuten kan forliksrådsmøter berammes på ettermiddagstid, noe som også ofte vil være i partenes interesse, og fleksibilitet på dette punkt vil redusere behovet for dekning av tapt arbeidsfortjeneste. I visse tilfeller kan det imidlertid virke særlig urimelig at tapt arbeidsfortjeneste ikke dekkes. Det vises til at endringene i godtgjørelsesordningen kommer midt i valgperioden for dommerne, og at deres mulighet til å fratre er begrenset. For å avhjelpe dette foreslår departementet en åpning for å dekke et tap i arbeidsinntekt der særlige hensyn taler for dette. Det foreslås at tap som overstiger kr 750 pr dag ikke skal erstattes.

I Oslo, Bergen, Trondheim og Stavanger vil departementet inngå avtaler om fast årlig godtgjørelse til forliksrådsdommerne.

2.3 Utvalg av faste møtefullmektiger for forliksrådet

Som et ledd i reformen i den sivile rettspleien på grunnplanet ble vedtatt et nytt fjerde ledd i tvistemålsloven § 44 hvorefter det fra 1. januar 2006 i hver kommune skal være et utvalg av faste møtefullmektiger for forliksrådet. Forslaget til forskrift § 3 inneholder mer praktisk orienterte bestemmelser knyttet til utvalget. Få av høringsinstansene har kommet med synspunkter til denne bestemmelsen. Av de som har uttalt seg, har flere påpekt et behov for opplæring av medlemmene i utvalget. Departementet vil understreke at utvalget skal være et rimelig og lett tilgjengelig alternativ for parten. Det er parten som dekker godtgjørelse til fullmektigen, og departementet ser i dag ikke behov for å bygge ut et system for etterutdannelse av fullmektiger som i neste omgang vil medføre økte kostnader for partene.

3. Andre forskriftsendringer

3.1 Endringer i inkassoforskriften

Etter inkassoforskriften § 2-4 første ledd forhøyes maksimalsatsen for skyldnerens ansvar for utenrettslige inndrivingskostnader med 1,5 ganger inkassosatsen når det utstedes eksigibelt gjeldsbrev. På bakgrunn av adgangen til direkte tvangsinndrivelse av uimotsagte krav ble det i høringsforslaget 22. juni 2005 foreslått at denne forhøyelsen skulle falle bort. En ville da stå igjen med en regel om forhøyelse av maksimalsatsen for de tilfeller der det avtales en avdragsordning med mer enn fire avdrag.

Det ble også foreslått å presisere at muligheten for å anvende forhøyde maksimalsatser ikke gjelder hvis forliksrådet, tingretten eller namsmyndigheten allerede har behandlet saken når avdragsordningen blir avtalt. Dette antas å være i samsvar med gjeldende rett, jf. rundskriv G-109/89 om inkassoloven og inkassoforskriften side 85.

Norske Inkassobyråers Forening er imot forslaget om å fjerne bestemmelsen om forhøyet maksimalsats i tilfeller der det utstedes eksigibelt gjeldsbrev. Det blir vist til at departementets forslag vil virke kostnadsdrivende og fremstå som uheldig for skyldnerne.

Departementet er ikke enig i dette. Innføringen av ordningen med direkte tvangsinndrivelse av uimotsagte krav innebærer at hovedbegrunnelsen for særregelen om eksigible gjeldsbrev i § 2-4 ikke lenger er til stede. Siden det allerede foreligger tvangsgrunnlag, vil det ikke være nødvendig å utstede et eksigibelt gjeldsbrev for å kunne bringe saken direkte inn for namsmyndigheten. Forslaget er imidlertid ikke til hinder for at det også i fremtiden utstedes et eksigibelt gjeldsbrev i stedet for at saken bringes inn for rettsapparatet. Departementet kan ikke se at skyldnerne vil komme dårligere ut av det på den måten, snarere tvert imot. Foreldelsen av kravet kan fremdeles avbrytes ved at skyldneren utsteder et gjeldsbrev eller på annen måte erkjenner sin forpliktelse. Dersom skyldneren medvirker, vil det med andre ord ikke være nødvendig å gå til rettslige skritt for å avbryte foreldelsen. Situasjonen vil her være den samme som i dag.

En kreditor som går til rettslige skritt mot en skyldner som ikke er søkegod, må normalt selv dekke sakskostnadene. Dette gir kreditor et incitament til å få i stand en frivillig ordning med skyldneren i stedet for å gå til rettslige skritt. Det samme gjør bestemmelsen i inkassoforskriften § 2-4 første ledd om at maksimalsatsene forhøyes dersom det avtales en avdragsordning med mer enn fire avdrag. Det synes derfor lite sannsynlig at bortfall av forhøyelsen av maksimalsatsen ved utstedelse av eksigibelt gjeldsbrev vil medføre en tilsvarende kostnadsøkning for skyldnerne i form av økt rettslig pågang.

Departementet har etter dette kommet til at utstedelse av eksigible gjeldsbrev ikke i seg selv bør medføre en økning i skyldnerens maksimale erstatningsansvar.

Bortfallet av forhøyelsen ved utstedelse av eksigibelt gjeldsbrev bør ikke komme til anvendelse i tilfeller der gjeldsbrevet er utstedt før endringen trer i kraft, jf. overgangsbestemmelsen i avsnitt VIII nr. 2 i forskriften om

endringer i forskriftsverket vedrørende den sivile rettspleien på grunnplanet.

3.2 Opphevelse av forskriften om organiseringen av namsmannsmyndigheten

Når SRGP-loven trer i kraft, vil organiseringen av namsmannsmyndigheten følge direkte av den lokale organiseringen av politi- og lensmannsetaten sammenholdt med tvangsfullbyrdelsesloven § 2-2. Det er ikke lenger behov for en nærmere forskrift om det, og hjemmelen for dagens forskrift faller dessuten bort når SRGP-loven trer i kraft.

3.3 Endringen i forskriften om bemyndigelse av funksjonærer etter tvangsfullbyrdelsesloven

Forskriften er gitt med hjemmel i tvangsfullbyrdelsesloven § 2-9 og gjelder tingrettene og namsmannenens adgang til å overlate sine gjøremål etter tvangsfullbyrdelsesloven til sine funksjonærer. Når SRGP-loven, slik den ble endret ved lov 17. juni 2005 nr. 84, trer i kraft, blir tvangsfullbyrdelsesloven § 2-9 for namsmannenens vedkommende erstattet av en bestemmelse i politiloven § 29 om en generell adgang for departementet til å gi nærmere regler om i hvilken utstrekning lensmenn m.v. kan overlate sivile rettspleieoppgaver til sine underordnede. Denne omleggingen krever at forskriften endres slik at den begrenses til å gjelde tingrettenes adgang til å bemyndige funksjonærer.

3.4 Endringer i forskriften om sakskostnader i forliksrådet

Departementet foreslår endringer i § 1 første og andre ledd og § 2. Etter § 1 første ledd nr. 2 nytt tredje punktum innebærer dette at klageren i saker som behandles i forliksrådet etter tvangsfullbyrdelsesloven § 7-7, ikke kan tilkjennes noe beløp for skriving av forliksklage og andre alminnelige sakskostnader. Dette henger sammen med at utleggsbegjæringene i disse tilfellene regnes som klage, og at kostnader for skriving av utleggsbegjæringen og andre alminnelige sakskostnader kan kreves dekket inntil det beløp som følger av forskrift 4. desember 1992 nr. 899 om saksøktes sakskostnadsansvar ved tvangsfullbyrdelse § 2 første ledd nr. 2. Gebyret for forliksrådsbehandling må derimot dekkes på vanlig måte i tillegg til gebyret for tvangsfullbyrdelsen.

Forslaget til endring i § 1 annet ledd første punktum og § 2 første punktum innebærer at klageren eller den innklagde ikke kan tilkjennes mer enn et beløp lik en tredels rettsgebyr for kostnader ved fremmøte til mekling eller domsforhandling i forliksrådet. Det kan i dag kreves inntil et beløp lik et halvt rettsgebyr for dette. Forslaget har sin bakgrunn dels i at det ved hvert forliksråd skal være et utvalg av faste møtefullmektiger, dels

i at rettsgebyret i de senere år har steget mer enn den alminnelige prisstigningen.

Endringen i § 1 første ledd krever ingen særskilte overgangsregler. Endringen vil gjelde i alle tilfeller der en sak behandles i forliksrådet på grunn av at saksøkte har innsigelser mot kravet under direkte tvangsinn drivelse. Endringene i § 1 annet ledd og § 2 bør ikke gjelde for tilfeller der saken allerede er brakt inn for forliksrådet før ikrafttredelsen, jf. overgangsbestemmelsen i avsnitt VIII nr. 3 i forskriften om endringer i forskriftsverket vedrørende den sivile rettspleien på grunnplanet.

3.5 Oppheving av forskriften vedrørende Sarpsborg

Forskriften blir overflødig og vil dessuten mangle hjemmel når SRGP-loven trer i kraft, sml. punkt 3.2 ovenfor.

3.6 Oppheving av forskriften vedrørende Narvik

Forskriften blir overflødig og vil dessuten mangle hjemmel når SRGP-loven trer i kraft, sml. punkt 3.2 ovenfor.

3.7 Endringer i forskriften om jurisdiksjon på sokkelen m.m.

De endringer i politi- og lensmannsetatens lokale organisering som den nye organiseringen av den sivile rettspleien på grunnplanet krever, ble fastsatt ved kongelig resolusjon 19. august 2005. Det ble forutsatt at namsmannskompetansen for kontinentalsokkelen og den økonomiske sonen mellom 62. og 65.30 breddegrad ble overført fra Averøy lensmannskontor til Kristiansund og Frei politistasjon ved en senere forskriftsendring, jf. bokstav b tredje punktum i endringene i § 1.

De øvrige endringer er konsekvensjusteringer på bakgrunn av de navneendringer som har funnet sted i forbindelse med reformen i politidistriktsinndelingen og omorganiseringen av den sivile rettspleien på grunnplanet m.m.

Overgangsbestemmelsen i avsnitt VIII nr. 4 i forskriften om endringer i forskriftsverket vedrørende den sivile rettspleien på grunnplanet er i samsvar med overgangsbestemmelsen § 6 i forskriften om jurisdiksjon på sokkelen m.m.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser

De økonomiske og administrative konsekvensene av forslaget om en stykkprisgodtgjørelse til forliksrådsdommerne vil avhenge av hvor mange saker forliksrådene får til behandling. Anslått sakstilfang i 2006 er 68 000 saker, jf. Ot.prp. nr. 43 (2003-2004) side 38. Anslaget er svært skjønnsmessig. I St.prp. nr. 1 (2005-2006), jf. Tilleggsprp. nr. 1 (2005-2006) og

Budsjett-innst. S. nr. 4 (2005-2006), ble det foreslått bevilget 56,7 millioner kroner på kapittel 414 til godtgjørelse og kompetansehevende tiltak til dommerne i forliksrådet. Utgiftene til godtgjørelse er relatert til antall saker forliksrådene behandler. I forhold til det som ble lagt til grunn i St. prp. nr. 1, innebærer forslaget her en netto innsparing på 5,95 millioner kroner. Merutgiften ved forslaget om minstegodtgjørelse til de små forliksrådene vil være rundt 0,35 millioner kroner. Dekning av tapt arbeidsfortjeneste vil kun skje unntaksvis og foreslås begrenset til kr 750 pr dag. Merutgiften på dette punkt anslås til 0,7 millioner kroner. Utgiftene vil imidlertid bli redusert ved avtale om fast årlig godtgjørelse ved de største forliksrådene. Utgiftsreduksjonen i forhold til godtgjørelse pr sak anslås til 7 millioner kroner.

Justis- og politidepartementet

tilrår:

1. Forskrift om forliksrådene fastsettes i samsvar med vedlagt forslag.
2. Forskrift om endringer i forskriftsverket vedrørende den sivile rettspleien på grunnplanet fastsettes i samsvar med vedlagt forslag.

Forskrift om forliksrådene (forliksrådsforskriften)

Fastsatt ved kongelig resolusjon 16. desember 2005
med hjemmel i domstolloven § 27 og tvistemålsloven § 44 fjerde ledd.
Fremmet av Justis- og politidepartementet

§ 1 *Forholdet mellom forliksrådet og sekretariatet*

Forliksrådet driver mekling og avsier dom i saker hvor forliksrådet har domsmyndighet.

Sekretariatsfunksjonen for forliksrådet utføres av politiet som en sivil oppgave. I lensmannsdistrikt er lensmannen sekretariat for forliksrådet, i politistasjonsdistrikt med sivile rettspleieoppgaver er politistasjonen sekretariat for forliksrådet, og i namsfogddistrikt er namsfogden sekretariat.

Sekretariatet skal utføre oppgaver og støttefunksjoner som naturlig er en del av sekretariatsoppgavene for en domstol. Forliksrådets leder kan innenfor dette saklige området instruere sekretariatet. Typiske sekretariatsoppgaver vil være:

- a) motta forlikssklager og tilsvær, herunder nedtegne muntlige forlikssklager og tilsvær og veilede publikum.
- b) journalføring, berammelse, innkalling av parter, forkynnelse av avgjørelser, arkivering og tilsvarende.
- c) deltakelse i forliksrådets møter for å ordne sakens dokumenter og renskrive avgjørelser og forlik.
- d) lage utkast til uteblivelsesdommer og dommer avsagt på grunnlag av at innklagede i tilsvær har godtatt klagerens påstand.

Sekretariatet fører regnskap for forliksrådet og skal attestere og besørge anvisning av utbetalinger til forliksrådets medlemmer.

§ 2 *Godtgjørelse til forliksrådets medlemmer*

Det utbetales godtgjørelse for hver sak som fremmes for forliksrådet. Godtgjørelsen tilsværer den offentlige salærsats for advokater m.v. Forliksrådet skal uansett saksmengde ha en minste årlig godtgjørelse til fordeling på kr 20 000. Det utbetales ikke godtgjørelse etter første punktum før dette beløpet er oversteget.

I særlige tilfeller kan det utbetales erstatning for tapt arbeidsfortjeneste m.v. til forliksrådets medlemmer og varamedlemmer. Slik erstatning er begrenset til kr 750 pr dag.

Departementet kan fastsette at det for enkelte forliksråd skal utbetales en fast årlig godtgjørelse i stedet for godtgjørelse per sak.

Dersom forliksrådets medlemmer og varamedlemmer ikke er enige om noe annet, skal godtgjørelsen etter første ledd fordeles med en halvpart til forliksrådets leder, og en halvpart til fordeling mellom forliksrådets to medlemmer, eventuelt til varamedlem som deltar i behandlingen av saken. Bestemmelser om en annen fordeling av godtgjørelsen mellom

forliksrådets medlemmer skal oversendes forliksrådets sekretariat som grunnlag for anvisning etter § 1.

Nærmere regler om opptjening, beregning, anvisning og utbetaling av godtgjørelsen fastsettes av departementet.

§ 3 *Utvalg av faste møtefullmektiger*

Ved hvert forliksråd skal det være et utvalg av faste møtefullmektiger for forliksrådet. Medlemmene av utvalget oppnevnes av kommunen for inntil fire år av gangen. Antall medlemmer i utvalget må tilpasses saksmengden i forliksrådet og kommunens innbyggertall. Som et minimum skal det være 3 medlemmer i utvalget. I kommuner med mer enn 25 000 innbyggere skal det være minst 5 medlemmer i utvalget. Kommuner med mer enn 50 000 innbyggere skal ha et utvalg med minst 7 medlemmer, og i kommuner med mer enn 90 000 innbyggere skal utvalget ha minst 10 medlemmer.

Som fast møtefullmektig kan oppnevnes enhver person som er over 25 år med alminnelig god samfunnsmessig kunnskap og som godt behersker skriftlig og muntlig norsk språk. Medlemmer i utvalget skal i forbindelse med oppnevningen gjøres kjent med at de i den enkelte sak skal være uavhengig av andre interesser enn partens, slik at deres handlinger ikke påvirkes av uvedkommende hensyn, herunder egne interesser.

Maksimal godtgjørelse til møtefullmektig tilsvarende maksimalsatsen for møtegodtgjørelse i henhold til forskrift 23. juli 1993 nr. 768 om maksimalsatser for utmåling av sakskostnader i forliksrådet § 1 annet ledd og § 2. Godtgjørelsen dekkes av vedkommende part.

§ 4 *Ikrafttredelse*

Denne forskrift trer i kraft 1. januar 2006.

Forskriften gjelder for saker som forliksrådet får til behandling etter ikrafttredelsen uten hensyn til om forliksklage er sendt inn før.

Forskrift om endringer i forskriftsverket vedrørende den sivile rettspleien på grunnplanet

Fastsatt ved kongelig resolusjon 16. desember 2005
med hjemmel i tvistemålsloven § 176 tredje ledd, inkassoloven § 20,
tvangsfullbyrdelsesloven §§ 2-2 og 2-9 og politiloven § 16.
Fremmet av Justis- og politidepartementet

I

I forskrift 14. juli 1989 nr. 562 til inkassoloven m.m. skal § 1-4 første ledd lyde:

Maksimalsatsene etter § 2-2 og § 2-3 forhøyes med 1,5 ganger inkassosatsen når det avtales en avdragsordning med mer enn fire *avdrag*. Dette gjelder likevel ikke dersom fordringshaveren bringer saken inn for forliksråd, tingrett *eller namsmyndighet, eller dersom avdragsordningen avtales etter at en av disse instansene har behandlet saken.*

II

Forskrift 4. desember 1992 nr. 892 om organiseringen av namsmannsmyndigheten oppheves.

III

I forskrift 4. desember 1992 nr. 893 om bemyndigelse av funksjonærer etter tvangsfullbyrdelsesloven gjøres følgende endringer:

§ 1 første ledd skal lyde:

Tingrettene kan overlate utførelsen av sine gjøremål etter tvangsfullbyrdelsesloven til sine funksjonærer. Som funksjonærer *regnes alle* ansatte unntatt dommere og dommerfullmektiger.

§ 2 oppheves.

§ 3 overskriften skal lyde:

Begrensninger

§ 4 første ledd skal lyde:

Tingretten må ikke overlate myndighet til en funksjonær uten først å forvisse seg om at vedkommende funksjonær har den nødvendige kunnskap og erfaring.

IV

I forskrift 23. juni 1993 nr. 768 om maksimalsatser for utmåling av sakskostnader i forliksrådet gjøres følgende endringer:

§ 1 skal lyde:

§ 1 *Maksimalsatser for innklagedes sakskostnadsansvar*

Når en klager skal tilkjennes erstatning for nødvendige sakskostnader ved forliksrådet, kan klageren ikke tilkjennes mer enn:

1. gebyret for forliksrådsbehandling, jf. rettsgebyrloven § 7, og
2. et beløp lik rettsgebyret for skriving av klage og andre alminnelige sakskostnader. Dersom rettsforholdet i saken, helt eller hovedsakelig, ikke skriver seg fra virksomhet hos klageren som er merverdiavgiftspliktig, forhøyes satsen etter nr. 2 første punktum med et beløp tilsvarende den generelle satsen for merverdiavgift. *Nr. 2 første og annet punktum gjelder ikke når en sak behandles i forliksrådet etter tvangsfullbyrdelsesloven § 7-7, jf. forskrift 4. desember 1992 nr. 899 om saksøktes sakskostnadsansvar ved tvangsfullbyrdelse § 2 første ledd nr. 2.*

For fremmøte etter innkalling til mekling eller domsforhandling kan klageren dessuten tilkjennes et beløp inntil *en tredels* rettsgebyr for nødvendige kostnader ved fremmøtet. Dersom rettsforholdet i saken, helt eller hovedsakelig, ikke skriver seg fra virksomhet hos klageren som er merverdiavgiftspliktig, forhøyes satsen med et beløp tilsvarende den generelle satsen for merverdiavgift. Beløpene i første og annet punktum kan eventuelt forhøyes til nærmeste beløp delelig med 10.

Med rettsgebyret menes rettsgebyret slik det til enhver tid er fastsatt i rettsgebyrloven § 1. Ved beregningen av maksimalsatsene anvendes rettsgebyret på det tidspunkt forliksklagen inngis. Domstolloven § 146 annet ledd gjelder tilsvarende.

§ 2 første ledd første punktum skal lyde:

Når innklagede skal tilkjennes erstatning for nødvendige sakskostnader ved forliksrådet, kan innklagede for kostnader ved fremmøte ved mekling eller domsforhandling ikke tilkjennes mer enn et beløp lik *en tredels* rettsgebyr.

V

Forskrift 3. mai 1996 nr. 407 om namsmannsfunksjonen, hovedstevnevitnefunksjonen og registrerings- og forseglingsoppgaver etter skifteloven § 2 for Sarpsborg by oppheves.

VI

Forskrift 3. mai 1996 nr. 408 om namsmannsfunksjonen for Narvik oppheves.

VII

I forskrift 17. desember 1999 nr. 1391 om politidistrikt, namsmannsdistrikt, lagdømme og domssogn for utøvelse av politimyndighet, namsmannsmyndighet og domsmyndighet på kontinentalsokkelen og i

norsk økonomisk sone, samt politimyndighet i havområdet utenfor Svalbards territorialfarvann skal § 1 lyde:

Følgende gjelder med hensyn til utøvelse av politimyndighet, namsmyndighet og domsmyndighet på innretninger og anlegg for undersøkelse etter eller utnytting, lagring eller transport av undersjøiske naturforekomster på den norske del av kontinentalsokkelen og i norsk økonomisk sone:

- a) Politimyndighet sør for 62. breddegrad tilligger *Rogaland* politidistrikt. Domsmyndighet i samme område tilligger Gulating lagdømme og Stavanger domssogn. Namsmyndighet i samme område tilligger *namsfogden* i Stavanger.
- b) Politimyndighet i området mellom 62. breddegrad og 65. breddegrad 30 min. tilligger Nordmøre og *Romsdal* politidistrikt. Domsmyndighet i samme område tilligger Frostating lagdømme og Nordmøre domssogn. Namsmyndighet i samme område tilligger *Kristiansund og Frei politistasjon*.
- c) Politimyndighet i området mellom 65. breddegrad 30 min. og 68. breddegrad 30 min. tilligger Helgeland politidistrikt. Domsmyndighet i samme område tilligger Hålogaland lagdømme og Alstahaug domssogn. Namsmyndighet i samme område tilligger lensmannen i Alstahaug og Leirfjord.
- d) Politimyndighet i nord for 68. breddegrad 30 min. tilligger Troms politidistrikt. Domsmyndighet i samme område tilligger Hålogaland lagdømme og Nord-Troms domssogn/*Davvi-Romssa diggegoddi*. Namsmyndighet i samme område tilligger *namsfogden* i Tromsø og *Karlsøy*.

VIII

Ikrafttredelses- og overgangsbestemmelser

1. Forskriften her trer i kraft 1. januar 2006.
2. Endringen i forskrift 14. juli 1989 nr. 562 til inkassoloven m.m. gjelder ikke for eksigible gjeldsbrev utstedt før 1. januar 2006.
3. Endringene i forskrift 23. juni 1993 nr. 768 om maksimalsatser for utmåling av sakskostnader i forliksrådet § 1 annet ledd og § 2 gjelder ikke i tilfeller der forliksklage er inngitt før 1. januar 2006. Domstoloven § 146 annet ledd gjelder tilsvarende.
4. Endringen i forskrift 17. desember 1999 nr. 1391 om politidistrikt, namsmannsdistrikt, lagdømme og domssogn for utøvelse av politimyndighet, namsmannsmyndighet og domsmyndighet på kontinentalsokkelen og i norsk økonomisk sone, samt politimyndighet i havområdet utenfor Svalbards territorialfarvann § 1 bokstav b tredje punktum gjelder ikke for saker som er tatt til behandling før 1. januar 2006.